

Збірка поезії

АвторЧе | AuthorChe

"Романтика очима реаліста"

Збірка "Філософія і життя"

Код серця (Архітектура почуттів)

24.12.2025

Навколо тиша, місто засинає,
А в голові думок стрімкий потік.
Чому один кохає і чекає,
А інший зраджує і губить лік?

Кажуть, любов — це хімія й гормони,
Що мов тварини, нам аби інстинкт.
Що нами правлять писані закони,
І ми безсилі змінити алгоритм.

Ось хтось поїхав десь у відрядження,
Побачив спідницю — і вже "поплив".
То не любов, ілюзія ганебна,
То слабкість тих, хто розум відключив.

Він каже: "Серцю, друже, не накажеш",
А я кажу: "Ти просто слабкий юзер".
Якщо ти сам собі шляху не вкажеш,
То в грі життя ти вічний лузер.

Бо мозок наш — комп'ютер, надпотужний,
А ми — адміни власних почуттів.
Союз буде той, хто є свідомим,
Хто код любові сам собі упплів.

Я — архітектор власного кохання,
Я знаю, де є баг, а де є фіча.
Це не лиш удача і не сподівання,
Це праця й вибір, дивлячись у вічі.

Хто знає, як зламати — той і захистить,
Бо знає всі вразливості системи.
Я обираю не інстинкту мить,
А вирішення вічної дилеми.

З Поліною ми щастя будували,
Не на піску, а на міцнім цементі.
Ми інстинкти разом подолали,
Щоб не губитись в цьому сентименті.

Тож не кажи, що все вирішує природа,
Що ми раби бажань своїх тілесних.
Свідомий вибір — ось твоя свобода,
У світі почуттів, таких чудесних.

Це не випадковість, і не маячня.
Любов — це код, що пишеш ти щодня.

Теорія життя

29.07.2024

В лабіринтах снів душа блукає,
Спогади — мов листя що спадає.
Минуле уходить, майбутнє приходить,
Старе не зника, бо його переродить.

То минуле шепоче, то майбутнє кричить,
А реальностей безліч і душа там летить.
Смерть — лиш ілюзія, перехід в новий сон,
Прокидаєшся, чуєш будильника дзвон.

"Це був лиш сон!" — тихо скажеш собі,
Але це — новий світ, який звичний тобі.
В цій грі без кінця — ти є вічний гравець,
Суїцид — не фінал, а лиш чіт у триндець.

Ризикуєш прокинутись там, де все гірше,
Де вся біль і страждання стануть ще більше.
Хто жив благородно — той вище злітає,

І нові сюжети життя відкриває.

Рівень — це нова цікава історія,
Нові персонажі, нова траєкторія.
Нові закони і правила нові,
Нове усе і навіть код крові.

"Який сенс життя?" — питання зникає,
Бо жити щоб жити, кожен тут має.
І моментами жити кожної днини:
Кохання, родина і звершень вершини.

Насолоджуйся грою, лови кожну мить,
Бо наступне життя по-новому звучить.
По-новому в усьому: в відчуттях і в думках.
Побажання там інші і інший там страх.

Тож цілуй це життя, його барви яскраві,
Бо наступне життя, то є нова вистава.
В системі безкрайній — ти актор і глядач,
будь хто: лицар, поет, чи трюкач.

Стражі і Знання, історична подорож в минуле.

05.09.2025

На ліс впала тиша, неначе стара хустка.
Косарі полем ходять, шепочуть, і працюють.
А я там на порозі, переді мною пуста.
І згадую про "Стражів", які знання дарують.

Колись дуже давно, спустились на Хермон
200 Стражів Божих, і кожен склав присягу.
Кожен розумів, що йде попри закон,
що не мають більше вони до раю шляху.

Один з них Азазель, ковальства вчив з вогнем,
від тоді й ремесло людей тих зіпсувало.
І війною всі з щитами і мечем,
за золото і землі вбивали й помирали.

Ще були нефіліми, велетні жорстокі,
то були діти Стражів і людей.
Їх голод рвав поля, і втрати мав високі
для населень та простих земель.

І знову ремесло, що лікувать могло,
в війну, у бій пішло із тими ворогами.
Щоб більше тих страждань на планеті не було,
щоб знову мир і спокій в природі панували.

То вище книга Єноха про це розповідала,
то є частина біблії, не та, що канонічна,
Але тут міфології нам не вистачало.
Бо деякі тут збіги знайшов я історичні.

В грецькій міфології були собі Титани,
які також були спускались з неба.
За них тоді і страх і горе панували,
але не всі такі. Тут розібратись треба.

Кронос то жахливий, батько-канібал,
що жер своїх дітей і панував над світом.
Титана Прометея жорстоко покарав,
за те, що він вогонь відкрив найменшим своїм дітям.

Прикований до скелі він на муки вічні,
за те, що ремесло він людям дарував.
Якщо ви тут читаете, значить не все-рівно.
Дякую усим, хто майже дочитав.

В біблії потоп був, як сильне покарання,
таке я також бачив в історії Пандори.
Де було також зло, тяжке протистояння,
де Боги оновили все, щоби почати знову.

Очищення процес, відпустка у Тартар
для тої злої сили, що землю заселила.
І кожній злій силі бракло своїх чар,
ніхто ще тої пастки алгоритми не зломили.

І таких збігів купа. Шукати головне.

Тим паче 'інтернети' вам в цьому допоможуть.
Але у вірші цьому суть не тільки це:
знання то цінна штука, з нею всяке можуть.

Знання — двосічний дар, не чиста нагорода,
моментами то зброя й буває навіть гріх.
А також при належному користуванні насолода,
яка дарує щастя, мир і сміх.

Збірка "Любов і романтика"

Очі, що змінили життя

29.11.2023

Коли ми лежали на снігу,
я подивився в твої очі.
Й заснув, немов, у цім життю
та зрозумів, що ніц не хочу.

Достатньо лиш тебе зустріти,
достатньо міцно обійняти.
Не вмів раніше гарно жити,
а зараз можу я сказати,

що є щасливим, бо ти поруч.
Що я є другом не важливо.
Коли від тебе йду ліворуч,
про інше думать нема сили.

Як в сніг сьогодні разом впали,
тебе тримав, сміялись разом.
Знов твої очі зчарували,
що впав від ваших рук одразу.

Ніхто мене ще не валив,
а ви змогли, одна єдина.

Скажу: раніше я не жив!
А зараз я жива людина.

Не бот, не робот, не программа.
Я твою душу відчуваю.
Ти неначе промінь гамма,
аж в саме серце потрапляєш.

З тобою я ожив, живу.
Можливо, ти не зрозумієш.
Ти одне з див, які збулись.
Ти мою душу теплом грієш.

Я бачив диво

14.10.2023

Я бачив диво увісні,
спустилось з неба янголятко.
То явилась ти мені
і назвала зайченятком.

Надворі ніч, всі тихо сплять,
а ми з тобою на алеї.
Нам зорі ніжно мерехтять
і очі твої кришталеві.

Ми попід берегом пішли.
Місяць сяяв на Дніпро.
По шкірі сироти пройшли,
коли відчув твоє тепло.

Пішли ми просто по воді.
За руку ти мене тримала.
Не мав такого я в житті..
Вода неначе желем стала.

Прийшли на острівцець чарівний,
пісочок чистий, гарний ліс.
Світлячки літають дивні,

в кущиках пробіг десь лис.

Ось до галявини дійшли..

Ти сяяла молочнобілим.

На травицю разом впали.

Обійняв твоє я тіло

і ти мене поцілувала...

На щічках виднівся румянець)

Мені триндець як тепло стало.

Я запросив тебе на танець.

Ми босими кружляли на траві,

на фоні нам лиш тиша грала.

Щасливими були з тобою,

я хочу щоб ця мить тривала.

Ми знову впали на траву.

Я зазирнув у твої очі.

Побачив я душі красу

і зрозумів, що ніц не хочу..

Мені комфортно із тобою,

коли ти поруч є — радію.

Але не завжди ти зі мною,

тому частіше таки мрію.

Тебе кохаю, янголятко,

найкраща ти з усіх мені.

Щоразу, як лягаю спатки,

тебе чекаю увісні□

Колись давно і я тебе кохала

19.09.2025

Вірш написаний на реальний сюжет. За мотивами нічного листування

Задумалась над тим, щоб дещо написати.

Бо вночі мовчання роздирає мене.

Надіюся, що вранці не буду шкодувати,
секрет цей серце ломить, нехай цей біль мине.

Згадую я перше фото й перші смс-ки,
гадала, що ти зайнятий, хлопчина діловий.
Здавався самовпевненим, хтивим, трохи дивним.
Та час знімає маски — ти ближче, більш простий.

Сміялася спочатку: "Який він загадковий",
слова твої здавалися тепліші і справжніші —
мов нова реальність, це було чудово.
Й побачила тебе я краще, цікавіше.

А очі твої, ніби — пастка...
захоплюють мене й тримають.
Серйозність там й грайливість одночасно —
дві протилежності, що рівень "між" шукають.

Волосся твоє — для мене наче житнє поле,
і кучері там є, коли бува пряме.
На вітрі дуже гарно здіймається угору,
так хочу доторкнутися, почухати тебе.

Про шию твою й руки я хочу теж сказати:
шия довга, горда, образ гостроти.
Надійні, сильні руки, що вміють гарно грати —
і водночас холодні... в цьому увесь ти.

Ти мені подобаєшся, прям як є, такий.
Який же милий ти, коли уранці сонний.
Буваєш і розпатланий, для душі простий —
худенький по природі і заодно високий.

Пишу я ці рядки і думаю: що далі?
Ти реаліст й романтик — дві крайності в одному.
Зараз лишень хочу ніжно обійняти...
Боюся лиш одного — отримати відмову.

Зізнання

13.11.2022

Ти в моїх думках щодня і щоночі.
Я немов залежний коли бачу твої очі.
Чому снишся мені, приходиш у снах?
Від твоєї вроди мені зриває дах.
Як разом, літаємо ми в країні мрій,
Я тебе кохаю, любов'ю мене зігрій.
Притулись до мене своєю головою,
Нікуди не тікай, просто побудь зі мною.
Я вокал, ти фортепіано.. акомпонуй мені,
Давай поринемо у танець у моєму сні.
Ти для мене друге Сонце, грієш моє серце,
Яке в темпі менуєту, лиш для тебе б'ється...

Збірка "Фольклор та міфологія"

Притча про Смерть

14.08.2023

Смерть до коваля прийшла
і принесла свою косу.
Вона зовсім не страшна,
на очах її видно сльозу.

Коваль став й перелякався.
Боявся він коси тієї.
На коліна впав, зізнався,
що чекав він зустріч з нею.

Смерть тихенько запитала:
"—Як гадаєш, скількох вбила?)
—Я думаю людей не мало
твоя коса занепастила...

—Я не вбиваю, ви самі!
Ці війни, катастрофи, битви..
Не вбила жодного в житті,
хоч лезо і було як бритва.

—Було? Давай я підклепаю.
Мені не важко то зробити.
Всеодно часу не маю,
хоч й ненабридло мені жити..

—Дякую, я це й хотіла.
Ти будеш жити, не нервуй.."
І впасти їй аж закортіло.
"—Я посиджу, а ти майструй.

Чому лякаєтесь мене?
Я не вбиваю! Я веду..
Це ви вбиваєте себе.
Самі робите біду.

Була вродливою колись
І навіть часто посміхалась.
Не мала я тоді коси
і люди мене не жахались.

Й мене зробили винною
сказавши, що вбиваю.
І я тепер заплакана
в сльозах лице ховаю.

—Стривай-но, зачекай!
Чому ти є з косою??
—Бо дорога в рай
заросла травною..."

Нічні косарі

8.11.2025

Тиха ніч лягла над полем, світ не ворухнеться,
Місяць, ніби серп косаря, гострим лезом гнеться.
Важко дихає земля, неначе в сні тривожнім,
А вдалині легкі шуми і чує їх не кожен.

Тіні постають із ночі, серед трав високих,

Що це - вітру тихий плач, чи, то може, кроки?
Змах коси он промайнув, падають стеблини,
Нічні косарі працюють, покутують провину.

То душі тих, хто не зкосив, хто залишив поле,
Праця не завершена, нема спокою в долі.
Не живі, не мертві - вони тінями стоять,
І в тих полях своїх забутих вони собі не сплять.

На кожному - сорочка біла, як місяць холодна й бліда,
І очі пусті, як нічне небо, де сонця нема і сліда.
Кожен з них працює мовчки, не промовить слова,
Косити поле, це здається, їх єдина мова.

Коса в руках, мов тиха лють, в руках міцно тримають,
Як обітниця, як доля, яку не обирають.
Їхні рухи, точні й чіткі, ніби час зупинився,
І навіть вітер у траві у шані захилився.

Вони працюють до світання, до першого променя дня,
Бо коли зійде сонце ясне, закінчиться мета.
І тіні згаснуть, на полі лишиться трава,
А ті, хто бачив нічних косарів, забуде про те, що бува.

Коли ж почувеш їх звук, тихий шурхіт сінний,
Не зупиняйся, не оглядайся, бо тут нічний господар - їхній.
Бо нічні косарі - це праця й поле мальовниче,
І кожен шурхіт уночі, це поле їх так кличе.

Збірка "Війна і патріотизм"

Місто спить, навколо тиша...

27.02.2022

Місто спить, навколо тиша...

Тихо цвіркуни нам грають,

В полі десь пробігла миша,
Горобці вже не літають.

Чисте небо, гарні зорі
і одна з тих зір упала.
Мир в країні, день удома
мале дівчатко загадала.

Війна прийшла, забрала все...
Будинок, рідні, друзі, школа.
Надія в тих очах живе,
бо страх вона переборола.

Військові наші, добровольці
уночі не завжди сплять.
Наші друзі й охоронці,
попри страхи йдуть воювать.

Одна на двох у них там чашка
і окопи для снання.
Замість подушок в них каска,
а замість постілі — земля.

Не кожен розуміє й бачить,
що війна на дворі йде.
Що на битві є в нас втрати,
щоб у вас було тут все.

Мир дається дуже тяжко,
там замість постілі земля.
Одна на двох у них там чашка
й окопи мокрі для снання.

Вибрані вірші

Тіні, що (не) зникають або ж уявний друг

21.12.2025

Вночі сиджу, навколо знову тиша,
Думки, як тіні, по стіні пливуть.
Дорослі ми, і серце стало тихше,
Забули те, у чому справжня суть.

Колись ми бачили, чого немає нині,
Невидимих супутників своїх.
То не ілюзії були людині —
То світ, що заховався від усіх.

Гортаю сторінки, шукаю змісту.
Чи то уява, чи послання з вишини?
У Євангелії від Матвія, чисто,
Писали, що то Ангел, а не сні.

Історія, мов пазл, складає факти:
Єгипетський смішний, гримасний Бес.
Він захищав малечу від терактів
Злих духів, що спускалися з небес.
І Тауерет, мов бегемот, стояла,
Вагітних і дітей оберігала.

На Сході, де ріка тече у вічність,
Джізо-монах стоїть, як вартовий.
Він душі діток переводить в іншу дійсність,
Щоб демон не чіпав їх, бо він злий.
А індіанці знали "Little People" —
Маленькі люди, сильні і швидкі.
Вони для нас невидимі, як попіл,
Але ведуть заблудлих крізь віки.

Та раптом... Холод. Світло блима в лампі.
Здається, хтось у куті шарудить.
Психолог скаже: "Травми на етапі",
Але душа від жаху аж тремтить.

Не всі ті друзі світло нам дарують.
Ти відчуваєш погляд? Він не твій.
Є ті, що твою душу конфіскують,

Обмінюючи спокій твій на гній.

Як Чонсі — той ведмідь, що наче м'який,
Але всередині — безодня і пільма.
Він знає твій секрет, твій страх усякий,
І виходу з цієї гри нема.
Він живиться тобою, він — павук,
Що тягне жили з твоїх власних рук.
Він не піде, він в голові засяде,
І розум твій повільно, тихо вкраде...

***

...Стоп. Видихни. То все лише кіно.
То фільм жахів, що грає на емоціях.
В реальності такого не дано,
Не варто жити в цих страшних пропорціях.

Я краще згадую про фільм, де є надія,
Де "Уявні друзі" — то не зло, а світло.
Де є мета, де є дитяча мрія,
Яка в душі дорослій знов розквітла.

Вони чекають нас, коли ми виростаєм,
Сумують, що ми стали "ділові".
Що ми про диво геть не пам'ятаєм,
Втопившись в буденній голові.

Як Беа, дівчинка, що бачить їх серцями,
Я хочу вірити, що це не маячня.
Що хтось невидимий стоїть за нами,
І береже від болю нас щодня.

Це міст у світ, де ми були собою,
Де ми не знали зради і брехні.
Де друг уявний був тобі стіною
У найстрашнішій, темній боротьбі.

Тож, може, це не вигадка, а диво?
Проекція чи Ангел — все одно.
Головне, щоб ти прожив щасливо,

Відкривши в серце заперте вікно.

Дякую тобі, мій друже, де б ти не був,

Я знаю, що і сам такого маю.

Що в самоті колись мене почув,

І досі від негод ти захищаєш.

Дякую за увагу!

——— □ ———

Більше поезії на сайті: authorche.top